

La terra blanca

Ricard Biel

Esplèndida i exemplar aquesta novel·la, a partir d'ara llibre de capçalera pels qui tinguin interès a saber què és una obra insofrible de solemnitat, per què ho és i, sobretot, com es pot escriure i publicar-la sense enrojolar-se. Si algú dubta del propi gust literari, només cal que llegeixi la carrincona *La terra blanca*, d'ínfules simbòliques des del títol mateix, i se li acabaran els complexos de cop, entenent ja a la primera pàgina que es troba davant d'un artefacte concebut a cop d'estil a manca de tenir res a dir. I és que l'estèril virtuosisme formal i lingüístic acaba i comença en si mateix, cosa que suposa que el mèrit principal de la novel·la sigui escriure un enfilall de pàgines sobre res que de fet no s'hagi dit abans, però aquí sense la força de la veu narrativa autèntica que, per tant, sent allò que diu i per això ho diu com ho diu. Parlo d'una Víctor Català, d'alguna obra existencialista de Simone de Beauvoir, del simbolisme de Beckett o fins de Camus. La diferència és que algunes de les obres d'aquests autors són fatalistes, mentre que la de Cortadellas és fatal.

Un terrible secret familiar en un entorn rural, que esdevé previsiblement i des de l'inici un personatge més de la crua història, determina l'empremta indeleble que perseguirà els personatges, alguns d'ells d'una mesquinesa i covardia extremes, miserables trets humans dels quals l'autor demostra un sorprenent coneixement. El problema és que quan ja no hi ha més estil estira com un xiclet l'agonia del full en blanc a costa del suspens, que Cortadellas mata justament a còpia de dilatar-lo a la manera d'un Henry James d'estar per casa i, per tant, de fer perdre la paciència al lector, que veu que només pot treure profit del vocabulari més enllà del cartó pedra amb què se l'entabana. Però és clar, si volem vocabulari ja tenim el diccionari, i si volem estil preferim llegir Flaubert, francament. Per tot plegat, és curiós que l'autor ens informi en una sorprenent declaració als mitjans que "a la literatura catalana hi ha molt bons escriptors, però sobra ego i falten històries". Deu ser per això que, mancat com es veu d'ego i sobrat de filantropia, Cortadellas ens regala aquesta suada història, abusiva en simbolisme i ambiciosa des de la impostació, no pas des de l'impuls honest de l'obra concebuda amb l'ànima. I és que no hi ha ni un bri de veritat en aquesta veu narrativa. Amb tot, llegiu, llegiu *La terra blanca*. Sort que amb el món rural de les Gavarres que a la novel·la s'acaba, s'acaba també el llibre. Concretament, a la meritòria pàgina 200. Però jo per res del món no me la perdria. La sensació d'alliberament en acabar-la és indescriptible.



Xavier Cortadellas

Xavier Cortadellas (La Bisbal, 1956) és periodista i professor d'institut. Columnista al diari El Punt, fins al 1999 va dirigir la revista Les Gavarres. Actualment és director de la Revista de Girona. *La terra blanca* és la seva primera novel·la, després de vuit anys de silenci, havent publicat els llibres de relats *Primer senyal*, *Lleis binàries* i el recull de llegendes inèdites *El poble dels cent focs*. *Llegendes de les Gavarres*. És crític literari del suplement Presència i de Caràcters.

Títol_*La terra blanca*.

Autor_*Xavier Cortadellas*

Preu_*18 euros*

Editorial_*Columna*

Pàgines_*200*